

πῶς θ' ἀποκτήσῃ στρατῶς
καὶ τῶν Ρωμηῶν ἢ πλάσῃ.

Πῶς τράγον δὲν θὰ κάμωμεν ἀποδιοπομπαίον
τὴν χάραν τῆς εὐχλείας,
καὶ πῶς θ' ἀπερφάσωμεν ἄντ' Ἄρην τὸν τροπαίον
μαχίμουσιν πανοπλίας.

Δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει,
ἢ ἄγιον ἂν φάμε μέλι,
ἢ ἂν χορτάσωμε μ' ἀκριδα,
μὰ θὰ κάνωμε πατριδα.

Δροσὰ μὲς στὴν ψυχὴ μας θὰ σταλάξῃ,
τὸν ὄρκο μας πιστὰ θὰ τὸν φυλάξωμε,
ἢ ἑκαίως, ποῦ δὲν σκέπτεται ἡ ἄλλ᾽ ἔξῃ,
ὅς ἔσθῃ πῶς τὴν πίστι τοῦ θ' ἄλλ᾽ ἔξωμε.

Θ' ἄλλ᾽ ἔξωμε... σπατὰ τὸ λὲν ἔδαφιν...
θ' ἄλλ᾽ ἔξωμε... τὸ λένε τὰ κινήματα...
θ' ἄλλ᾽ ἔξωμε... τὸ λέν προγόνων μνήματα,
καὶ χερί ποῦ δὲν φαίνεται τὸ γράφει.

Π.— Τέτονος ἐδεῖθῃς, Φασουλῆ, καὶ τώρα καὶ πολλὰς,
μουρῶδες, φαντασιώδη κριτικὸς καὶ κορυφοκεραλίτης.
Φ.— Κάλιο γιὰ πρῶτος νὰ περὶς τῶν φαντασιώδη κριτικῶν,
παρὰ σὲν χάλας ἀδρανῶν
ἢ ἔπαρ τὸ δέον σωφρονῶν
ἐφύγουσιν στάσεις νὰ τῆρῃς καὶ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον.

Καὶ μὰς, φίλη κεφαλή,
πῶς δοιο σφωφρονῶν κοιλὴ
κἂν βλάσας εἶναι κἂν δελοῖ.

Γιὰ τοῦτο, Περιλέτο μου, καὶ σὺ μὴ σιωπῆς
καὶ σὺ δὲ συλλογητῆρον τὸ λατῶν νὰ πῆς,
καὶ δίχως σέβης ποιητῶς κομμάτικου κηφῆνος
ἐδίπλασεν τὴν ἀνθρώπων τοῦ κράτους χαριστούσας.

Πατριῶδες χρέος προσκαλεῖται
καὶ σὲν τὸν στωμῖλο...

Π.— Κι' ἐγὼ θ' ἄλλ᾽ ἔξω, Φασουλῆ,
τὴν πίστι σου σὺ δὲλοῖ.

**Ἀρνῆθὰ χωρὶς τσοπάνης
τηθεύουε μὲς στὴ στάνη.**

Νάτα νάτα νὰ καίμηναι...
σηλαλοῦνε σκοπεύματα.

Ὅρε Τζωρτζη, πῶς σκοπεύωμε;
ὁρε Τζωρτζη, ποῦ θὰ πάνε;

Ὅρε Τζωρτζη, κἄντιξέ τα,
γιὰ χατῆρι τῶν νταγιάντα,
καὶ σὲν πρῶτα μὲς ὡξέ τα
κρίν σου φύγουν μὴ γιὰ πάντα.

Ἡ καρδιά σου οὐ βασταίε
τὸν Μπουφιλή καὶ τὸν Στάη,
ἢ δὲ τῆλα σὲν λειμῶνα
νὰ τάφῃσῃς εἶναι μόναι.

Δὲν εἰξέουρι τὸ καθένα
γιὰ ποῦ φῆσιμα νὰ πάρη,
καὶ μαλλόνουν τὰ σκοπεύματα
κοιτὰ νὰ γίγῃ τὸ κρῆμα.

Ἄρ' ἔδω κ' ἐκαὶ σκορποῦν,
τὰ κουδουῖνα τῶν κηπουῶν,
καὶ βελῶνουν τὰ πτωχὰ
ἔρημα καὶ μοναχὰ.

**Ὁ τσοπάνης περικοκλαίει
καὶ σ' ἄρνῆθὰ του τέτονα λέει.**

Ὁχλιδῆνὰ μου κ' ὄρφανὰ μου,
ποῦ μοῦ κἄντασε λιθῆνα,
κίλω μὲς στὰ δεινὰ μου
καὶ τὴν τόση σας ὄρφανῆνα.

Ὁχλιδῆνὰ μου, ποῦ σκορπάτε γιὰ νὰ βρῆτε ἄλλο χροῦτο,
σὰς ἀκούω: τῆνα τούνη...
κίλωμε τὴν δόλια στρουθῆνα...
κἂν κἂν... τῶρα μᾶρτο.

Καὶ τοῦ Δουκαδῶδες ἤλαθε, καθῆμῆνα,
'περῶσαμε μαζὶ ζωὴ καὶ κότα,
καὶ μοῦπατε μὲ μάτρη δακρυρομένηα
τὴν γλῆστα μου νὰ πάρω καὶ κα πρῶτα.

Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ μεγάλο σας χατῆρι
σὰς εἶπα πῶς τὴν στρουθῆνα δὲν ἀφῆνα,
μὰ τοῦ Κορφοῦς θὰ κάτσω καὶ θὰ πῆνα
μᾶχρι τρυγῶς τῆς πέτρας τὸ ποτῆρι.

Κι' ἐβλάτα ταῦτάσῃ σας γηαμὰ
ἐπάνω τοῦ καρδοῦλας μου τὸν κτύπο,
ἢ ἐγὼ σὰς ἐβεβαίωσα θαρμὰ
πῶς ὀθμῆα στέλιγῆς σας γιὰ τὸν τύπο.

Εἶπα πῶς δὲν θ' ἀφήσω τὸ κοπάδι,
μὰ μὲς τοῦ Κορφοῦς θὰ βρῶμα λῆδι,
καὶ μόνος εἰς τὴν Ρόμα λυπημένους
τὸ βέλασμα θ' ἀκούω τὸ γλυκὸ,
καὶ σὲ λαθρὸ τουλοῦμα ἐσπλεμένους
θὰ βλέπω νὰ σκορπᾶν ἔδω κ' ἐκαὶ.

Τέτονα σ' ἄρνῆθὰ του λέει κ' αὐτὸς
πρῶτος τσοπάνης καὶ λατρευτῶς.
Κι' ὅλοι τοῦ λένε: σῆμα, τσοπάνη,
πᾶρε τὴν γλῆστα, γῆρνα στὴν στάνη,
ἢ ἔσθῃ τὴν τόση τὴν ἀκονῆα,
γιὰ νὰ μὴν φάλης: ἄλλοι σ' ἔμεινα...
Ὁμ' Παναγὰ μου, γλυκερὰ καρθῆνα,
βοήθησέ με νὰ βρῶ τᾶρνηα.

Μὰ καρδοῦδες ποταλίαις,
ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελαίς.

Ἀναγγέλομεν πρὸς δίους μετὰ πάσης προθυμίας
ὅτι τώρα τέλος πάντων, ποῦ λῆθοῦσε κ' ἢ ἔσθη,
τὰ μαθήματα θ' ἀρχίσουν τῆς γνωστῆς Ἀκαδημίας
τοῦ κυρίου Ρουσοπούλου, τῆς Εἰκομητικῆς τοῦ εἰσιτά.

Αὐτῆραλος ποιήσις Ἄλφα τοῦ Καψαμῆλη,
μ' ἐνθουσιώδεις στίχους καὶ μὰ παντοῖα μέλη.

Τοῦ Σαῖτηρ ὁ Ριχάρδος, μετὰφρασις μεγάλῃ
Σαῖτηρικιστοῦ σκουδαίου, τοῦ ΜΙ τοῦ Δαμιράλη,
ὅπου καὶ τόσας ἄλλας τοῦ Σαῖτηρ τραγοῦδιαις
μετᾶφρασε τελείας μετὰ σπουδῆς ἰδίαις.